

en standpunten
inzake
Nederlandsch-Indië

U vindt hierin de standpunten van :

1. de z.g. Republiek
2. de Nederlandsche Regeering
3. de z.g. Rechtsche Oppositie

met als aanhangsel de brief van
Mr. Mas Slamet aan H.M. de Koningin,
Batavia d.d. 28 December 1945

Uitgave van
DE STICHTING „INDIË IN NOOD, GEEN UUR TE VERLIEZEN!”
Andries Bickerweg 5, 's-Gravenhage

FEITEN EN STANDPUNTEN INZAKE NEDERLANDSCH-INDIË

DE FEITEN

De maatschappij zooals die op Java leefde, was van geheel ander karakter dan die in Engelsche gebieden, zooals de Straits, Burma, India; hetzelfde verschil bestaat ten opzichte van de Philippijnen en Indo-China. Zij was veel meer gemengd. Zij is beschreven in het voortreffelijke boek van den bekwamen Engelschman J. S. Furnivall, „Netherlands India, a study of plural economy”, Cambridge University Press 1939 en herdrukt gedurende den oorlog. Er was vrede, evenveel welvaart als in welk ander tropisch land ook en zelfs meer, de Philippijnen inbegrepen; er was ook evenveel of meer individueele vrijheid dan in één ander tropisch land; er was volstreckte vrijheid van geloof; er was een uitstekende verhouding tusschen de rassen. Propaganda van communistische of links-nationalistische zijde poogt dit alles anders voor te stellen; de feiten echter staan vast en zijn beschreven in tal van boeken en rapporten, ook in rapporten voor den Volkenbond.

Dit Nederlandsch-Indië heeft zichzelf onder leiding van Koningin Wilhelmina en den toenmaligen Gouverneur-Generaal onmiddellijk na Pearl Harbour in den oorlog geworpen. Zijn vliegers sneuvelden voor meer dan de helft en voor een groot deel reeds bij de verdediging van Singapore. Zijn Marine ging onder in de Javazee. Maar het is thans wel duidelijk, dat door deze houding van Nederlandsch-Indië, Australië voor een Japansche invasie gespaard bleef.

Gedurende den oorlog kwam groot leed over de bevolking. Eenige millioenen inheemschen zijn bezweken. Alle Nederlanders en ook vele niet-Nederlandsche mannen en vrouwen werden ondergebracht in gevangenkampen, waar de mishandelingen en de sterfte niet minder waren dan in de Duitsche. De bevolking werd systematisch opgehitst tegen het Nederlandsche gezag.

Niettemin deed zich het bewonderenswaardige feit voor, dat bij de capitulatie van Japan het overgrootste deel der bevolking zeer vriendschappelijk stond jegens de Nederlanders. Een feit, waarvan de onomstootelijkheid uit duizenden brieven blijkt en dat zelfs bevestigd wordt in een brochure, die door den z.g. eersten Minister Sjahrir onlangs werd uitgegeven. Overal was vriendschap, hulp en vreugde. Op dat moment echter is op Java de macht in handen gekomen van de „republiek” Indonesië, gesticht door Japan in daartoe belegde plechtigheden vlak voor de capitulatie. Een betrekkelijk kleine groep extreme nationalistes heeft door „Machtsergreifung” de macht in

handen genomen. Door Japan gedrilde soldaten, Hitlerjugend en georganiseerde bandieten zijn in het bezit van de Japansche wapens, waarmee zij zich later ook tegen de Japansche soldaten keerden, maar waarmee zij thans terreur uitoefenen over de eilanden Java en Sumatra. De zoogenaamde president van Indonesië, Soekarno, is één der zeer weinige grootscheepsche oorlogsmisdadigers, die aan den dood, de mishandeling en de berooving van millioenen schuldig is en die thans niet voor een rechtbank staat, maar aan het hoofd van een z.g. republiek. Een aantal z.g. gematigden, onder leiding van Sjahrir, waren geen collaborateurs met Japan, doch sloten zich al dan niet uit vrees voor terreur bij de republiek aan en worden thans door Soekarno als z.g. regeering naar voren geschoven; voor zoover zij eenige macht hebben, steunt ook die op de Japansche wapens van de republiek. Zij erkennen en volgen Soekarno.

De Geallieerden kwamen veel te laat op Java en met een veel te gering aantal troepen. De Engelschen bezetten van de uitgestrekte eilanden Java en Sumatra slechts enkele steden. Ofschoon de Regeeringen van Engeland en Amerika verklaarden het gezag van Nederland over Nederlandsch-Indië te erkennen, verklaarde de Engelsche bevelhebber, Generaal Christison, zich „neutraal” tegenover de republiek-Soekarno. In werkelijkheid beteekende dat een erkenning en bevordering van den opstand en een vernedering van het Nederlandsche gezag, dat zelfs op de enkele door de Engelschen bezette plaatsen niet anders dan als toeschouwer aanwezig mag zijn, dat geen eigen troepen mag landen en machteloos moet aanzien, dat tienduizenden Nederlandsche mannen, vrouwen en kinderen in kampen blijven leven, dat velen nog worden gedood en dat dagelijks op de van Nederlanders gestolen persen en radio-uitzendingsstations felle, onwaardige en onware propaganda wordt verspreid, zoowel onder de bevolking van Java en Sumatra als over de geheele wereld, waar op allerlei plaatsen, van de Australische havens tot aan de Oekraïne communisten partij kiezen voor Soekarno en de zijnen.

Op die eilanden van den Archipel, waar de „Machtsergreifung” door de groep-Soekarno niet kon plaats hebben, d.w.z. op de eilanden Borneo, Celebes, Billiton en de Molukken, zijn in het geheel geen onlusten — zelfs niet waar Australische soldaten communistische pamfletten verspreidden — integendeel, daar heeft overal de bevolking het Nederlandsche bestuur met vreugde ontvangen. Evenals de vriendelijke houding der Javaansche bevolking na de capitulatie, is dit een overduidelijk bewijs, dat er van onderdrukking door de Nederlanders geen sprake was en dat zelfs de Japansche propaganda niet tot onrust en massamoord heeft kunnen voeren. Op al deze eilanden is zeer duidelijk verklaard, dat men van de z.g. republiek-Soekarno niets wenscht te weten.

Ziehier de feiten, zooals die zich in Nederlandsch-Indië voordoen. Het hier gegeven relaas is in geen enkel opzicht overdreven en zal door elk behoorlijk onderzoek niet anders dan bevestigd worden.

DE STANDPUNTEN

Het is thans noodig om achtereenvolgens de standpunten te bezien van de z.g. *republiek*; van de *Nederlandsche Regeering* en van een z.g. *rechtsche oppositie*, welke zich in Nederland keerde tegen de politiek van den Luitenant-Gouverneur-Generaal van Mook.

Wat de republiek betreft is duidelijk, dat de bedoeling van Soekarno geen andere is, dan de vestiging van de macht van zijn groep. Eenerzijds beschikt hij over de door de Japanners afgestane of later nog van de verslagen Japanners afgenomen wapens. En anderzijds wordt hij beheerscht door de vrees, dat de leden zijner groep, die allen oorlogsmisdadigers zijn, terecht zullen moeten staan. Deze groep heeft niets te verliezen. Zij is doortrokken van den Japanschen fascistischen geest — hetgeen in de brochure Sjahrir eigenlijk ronduit wordt toegegeven — en zij is in alle opzichten te vergelijken met de betrekkelijk kleine groep nationaal-socialisten, die Duitschland regeerden en de wereld bedreigden. Voor de bevolking beteekent hun regeering de heerschappij van vrees, de zekerheid van honger, de volstrekte onvrijheid van meeningsuiting, de voorgeschreven haat tegen menschen van ander ras. Voor vele volken op eilanden buiten Java, zooals voor de Christenen van Ambon en Menado beduidt Soekarno's bewind onduldbare koloniseering. Voor de Europeanen beduidt zij de verdelging, zooals daadwerkelijk bleek uit den massamoord op Nederlanders en Nederlandsch gezinden. Het is een onmiskenbaar feit, dat artillerie op vrouwenkampen schoot; dat honderden ontvoeringen plaatsvonden, tot zelfs uit het door de Engelschen bezette Batavia. Voor de wereld beteekent de macht dezer groep de vorming van een fascistisch denkenden, op Japanschen grondslag gebouwden staat, waarvan volstrekt zeker is — de uitingen van Soekarno en de zijnen laten daarover geen twijfel — dat hij zeer sterk gekeerd zal zijn tegen de Angelsaksische machten.

Op dit oogenblik wordt in deze republiek Indonesië door Soekarno een groep naar voren geschoven van z.g. gematigden onder leiding van Sjahrir. Deze gematigden zijn op dit moment in hun uitingen niet anti-Engelsch gezind. Het z.g. kabinet bestaat uit leden, die in den oorlog zich niet belangrijk schuldig hebben gemaakt aan medewerking met Japanners; zij verklaren ook bezwaar te hebben tegen de politiek van moord en andere onmenschelijkheid van Soekarno en de zijnen.

Onomstootelijk staat echter vast, en het is goed dit niet te vergeten, dat tenslotte deze z.g. regeering van Sjahrir enz., uitsluitend bestaat bij de gratie van Soekarno, die haar op dit moment naar voren heeft geschoven. Het is daarom even onomstootelijk waar, dat wat deze z.g. regeering ook beweren moge, het regiem-Soekarno eenvoudig voortgaat. Dat sluit natuurlijk niet uit, dat aan uitgenoodigde jour-

nalisten een zekere toestand van orde kan worden vertoond. Voor den wereldoorlog werd ook in Duitschland „the house that Hitler built” aan vreemdelingen vertoond! Vast staat echter, dat de terreur doorgaat, zooals duidelijk blijkt uit een aan Koningin Wilhelmina gerichten aangrijpenden, open brief van den nationalist Mr. Slamet, docent aan de Rechtshoogeschool te Batavia, die buiten de macht van Soekarno gebleven, zich vrijelijk kan uiten. Uit de brochure van Sjahrir zelf blijkt, dat hij als centraal punt van staat en maatschappij „een kleine, goed gedisciplineerde partij” wenscht, die dan de „democratie” moet brengen met doorbreking van vroeger bestaand hebbende orde. Ook de „regeering” der z.g. gematigden beteekent voor de bevolking bedreiging, hongersnood, onvrijheid en de heerschappij van den haat. Ze beteekent de volstreckte vernietiging van de Nederlandsche en pro-Nederlandsche bevolkingsgroepen, die Sjahrir, naar zijn zeggen dan, niet vermoorden wil, doch die hij eenvoudig uit het land wil zetten, een proces dat overigens in de praktijk met den dood van velen gepaard gaat. Tegenover Nederland beduidt zijn politiek een ontkenning van de door de wereld erkende rechten ten behoeve van de door „Machtsergreifung” aan het bewind gekomen groep-Soekarno, wiens gehoorzaam dienaar ook Sjahrir en de zijnen moeten zijn. Tegenover het buitenland beduidt deze politiek, naar uit Sjahrir's eigen brochure is af te leiden, een scherp partij kiezen tegen het „kapitalisme” waarvan, naar zijn meening, het wereldcentrum in Wallstreet is gevestigd.

Het standpunt der Nederlandsche Regeering tegenover dat der republiek is, zooals dat door den Luitenant-Gouverneur-Generaal van Mook herhaaldelijk is uiteengezet: dat Nederland binnen het verband van het Koninkrijk aan „Indonesië” zelfstandigheid wil geven en zelfs medezeggenschap in het bewind over het Koninkrijk. Essentieel is voor het Nederlandsche standpunt dat een behoorlijke plaats wordt ingeruimd aan de z.g. minderheden, ook dus aan Europeesche en Indo-Europeesche groepen.

Voor de bevolking beduidt dus dit Nederlandsche standpunt in tegenstelling met wat van de al dan niet gematigden van de republiek te verwachten is, vrede, welvaart, vrijheid van meening en geloof en een goede verhouding tusschen de rassen, daarbij geen onderscheid van ras voor de bezetting van ambten. Voor de minderheden, daaronder begrepen natuurlijk de Nederlanders, een vaste plaats, waar zij evenals hun voorgelaten behoorlijk kunnen leven.

Voor Nederland beteekent dit standpunt: rechtvaardigheid doordat Nederland's bestaande aanspraken worden erkend. Reden om Nederland te benadeelen is er allermint, daar Nederlandsch-Indië in den oorlog de Geallieerden zoo loyaal te hulp kwam.

Voor de buitenwereld beteekent deze politiek het waarborgen van de meest efficiënte ontsluiting van de hulpbronnen van Nederlandsch-Indië en tevens het instandhouden van een pro-Angelsaksisch land

in plaats van het scheppen van een anti-Westersche Japansch-fascistische geesteshouding.

De houding, ingenomen door het Engelsche leger tijdens het commando van Generaal Christison, beteekende in werkelijkheid een voortdurend versterken van de positie van de z.g. republiek Indonesië. Ofschoon Generaal Christison uitdrukkelijk heeft verklaard niet te willen ingrijpen in inwendige aangelegenheden, beduidt zijn optreden practisch een voortdurende aantasting van wat er over was van de vroegere maatschappij en een volkomen beletten, dat die maatschappij zich herstelt. Aan de bevolking heeft het optreden van het Engelsche leger geen vrede, geen welvaart en geen vrijheid gebracht, slechts haat tusschen de rassen. Aan de Nederlanders en Nederlandsche gezinnen werd, ondanks de dapperheid en plichtsbetrachting van het Engelsche leger, allermint hun plaats teruggegeven. Slechts aan een klein deel van de vrouwen en kinderen werd, — en dan nog slechts zeer onvolkomen — hulp verleend bij hun vlucht uit het land, waar zij in feite thuisbehoorden! Voor Nederland zelf beteekende het, ondanks de beste bedoelingen, onrechtvaardigheid en voor de wereld, eveneens ondanks de uitdrukkelijke bedoelingen van het Engelsche leger, de versterking van een anti-Angelsaksisch machtscentrum.

Het standpunt dat wordt ingenomen door de z.g. rechtsche oppositie in Nederland nu is het volgende: Ook van deze zijde wordt nagestreefd wat hierboven als het Nederlandsche doel is weergegeven: vrede, welvaart, vrijheid, een goede verhouding tusschen de rassen, een behoorlijke plaats voor Nederlanders en Nederlandsch-gezinden, rechtvaardigheid voor Nederland, de ontwikkeling van een land, dat een vriend kan zijn van de Westersche beschaving.

Het verschil tusschen de opvatting der Nederlandsche Regeering en de Engelsche legerleiding eenerzijds en de „oppositie” anderzijds, ligt vooral hierin, dat de oppositie er meer dan de Regeering zelf van overtuigd is, dat de instandhouding van Nederlandsch gezag (steunend op een Nederlandsch leger) en van een groep Nederlanders in Indië van belang is voor een goed en onpartijdig bestuur over de millioenen bevolking van zeer verschillend ras en voor de vervulling van de plichten, welke Indië tegenover het buitenland heeft. Bovendien is er verschil van inzicht over den weg, die werd ingeslagen. Toch is de term rechtsche oppositie eenigszins misplaatst, want datgene wat „Indië in Nood” vraagt, kan onderschreven worden door personen van verschillende richting. Personen van allerlei richting toch zijn het eens over de volgende hoofdzaken, waartegen de Regeering nauwelijks bezwaar kan maken:

- re. de noodzaak van zoo snel mogelijke beëindiging van terreur en opzweeping tot ongebreidelde rassenhaat en geloofsvervolging.

2e. Nederlandsch Gezag met zijn weldadige werking in plaats van de macht van Soekarno.

3e. plaats in staat en maatschappij voor Nederlandsch-gezinden en geen vernietiging dier groepen.

Personen van allerlei richting onderschrijven de door H. M. de Koningin naast haar bekende verklaring uitgesproken woorden, dat in 1941 „het tijdperk van koloniale verhouding reeds lang overschreden was”.

Personen van allerlei richting verloren echter hun vertrouwen in een leiding, die onmiskenbaar voor een groot deel verantwoordelijk is voor den noodlottigen gang van zaken.

De feiten spreken. Het was een catastrophale fout, dat Luitenant-Gouverneur-Generaal van Mook en het Engelsche leger te laat en met zoo'n kleine macht in Nederlandsch-Indië kwamen. Dit heeft tienduizenden slachtoffers gekost en de ontwrichting der maatschappij snel in de hand gewerkt.

Verderfelijk is voorts, dat de politiek, zooals die nu gevoerd wordt, de situatie elken dag niet beter doch slechter maakt. Noodlottig is ook, dat van Mook als een echt dictator geen gehoor wenscht te verleenen aan de stemmen in zijn naaste omgeving, die zijn inzichten niet deelen.

Een zeer groot verschil ligt ook in de waardeering van de z.g. gematigden, Sjahrir en de zijnen. Er wordt door de Nederlandsche Regeering uit het oog verloren, dat deze z.g. gematigden slechts werktuigen zijn in de handen van Soekarno. De Regeering gaat ervan uit, dat Sjahrir en de zijnen beschouwd kunnen worden als de vertegenwoordiging van het gansche land. Zij meent, dat zij door deze groep op den voorgrond te brengen, aan het extremisme den wind uit de zeilen neemt. De werkelijkheid is echter juist anders. Sjahrir zelf kan als Minangkabauer (een bevolkingsgroep op Sumatra) moeilijk beschouwd worden als een vertegenwoordiger van de bevolkingsgroepen op Java (Soendanezen, Javanen en Menadonezen).

Bovendien heeft het optreden van de Javaansche extremisten tegen Ambonnezen en Menadonezen, die bij honderden door deze extremisten zijn afgeslacht en waartegen Sjahrir en de zijnen niets hebben gedaan, een gerechtvaardigde haat van die loyale bevolkingsgroepen tegen het „kabinet” Sjahrir doen ontstaan.

Om deze redenen moeten de zeer talrijken onder de intellectueelen en tenslotte de geheele bevolking door dit optreden van de Nederlandsche Regeering en de Engelschen wel de gedachte krijgen, dat het pro-Nederland zijn niet wordt gewaardeerd. De geheele daadwerkelijk gevolgde politiek komt ten slotte neer op het bukken voor door de Japanners verstrekte wapenen. Het is een capitulatie voor chantage.

Te weinig wordt zoowel door de Nederlandsche Regeering als door

de Engelsche legerleiding ingezien, dat er tegenover een fascistischen groep als die, welke op het oogenblik op Java de daadwerkelijke macht in handen heeft in den vorm van Japansche wapens en organisatie slechts één middel bestaat: dat is de volledige ontwapening. Overleg terwijl die groep gewapend blijft en elke z.g. oplossing, waarbij die groep gewapend blijft, beteekent geen vrede, maar voortzetting van moord en misdaad.

De situatie vertoont verrassende overeenkomst met de verhouding tot het Nazi-Duitschland vóór München. Wat baatte het dat Chamberlain tot tweemaal toe met Hitler ging „praten”? Welken indruk maakte dit op den Nazi, één van fierheid, van krachtsbewustheid? Toen werden de Tsjechen opgeofferd, zooals nu de Nederlanders in Indië. Daarom is nu het eenige wat uitkomst brengen kan, ontwapening van het Javaansch fascisme, en dat sluit in zich ontwapening van het republikeinsche leger. Het is, om een woord van Montgomery te gebruiken „a dirty job”, maar het blijft een „job”, een taak, die onvoorwaardelijk volbracht moet worden.

Bij alles wat van deze zijde aan de Nederlandsche Regeering en de Engelsche legerleiding verweten wordt, is nog het volgende van belang: door de groote propaganda-activiteit van de z.g. republiek en van de communisten in de geheele wereld is een volkomen onjuist beeld gevestigd van wat het Nederlandsche beheer voor Nederlandsch-Indië beteekende en van wat het in de toekomst wil. Hierop werd geen acht geslagen!

Ziehier een overzicht van de situatie in Indië. Het bevat antwoord op de eenvoudige en begrijpelijke vragen, die in Angelsaksische landen worden gesteld. Als een soldaat van het Britsche leger in Batavia vraagt: „For God's sake what are we doing here?” is het antwoord: „You are doing the same as what Montgomery's men did so much better in Germany”.

Als door Amerikaansche journalisten gevraagd wordt: „Why don't you Dutch give this people freedom?” kan het antwoord voor een groot deel gegeven worden in de woorden, die President Roosevelt op 6 Januari 1942 tot het Congres sprak over het Atlantic Charter: „Because we want to give „freedom of speech and expression, freedom to worship, freedom from want and freedom from fear” to all the peoples of the Archipelago instead of freedom of „Machtsergreifung” to Soekarno's gang”.

STICHTING: „INDIE IN NOOD —
GEEN UUR TE VERLIEZEN!”

's-Gravenhage, Februari 1946.

Andries Bickerweg 5.

*Open Brief aan**Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden*

Majesteit,

Meer dan twee maanden lang ben ik door jongelieden van mijn eigen land en volk in gevangenschap opgesloten, tot ik tenslotte door vreemden uit hunne handen bevrijd moest worden.

Meer dan twee maanden lang ben ik daar getuige geweest, lijfgetuige, van al de wreedheid en menselijke ellende, waartoe geestelijke verwarring en lage hartstocht kunnen leiden.

Doch er is geen wrok in mijn gemoed en geen bitterheid in mijn hart, omdat ik weet, dat de jeugdige bedrivers dezer misdaden, door een sluwe en valsche, japansche propaganda misleid, thans nog opgezweept worden door corrupte krachten, die vreemd zijn aan mijn volk of door verwarring der geesten de herinnering hopen uit te wisschen aan hun eigen verraderlijke gedragingen tijdens de nippon-sche overheersching.

In den bitteren nood dezer dagen en in de schrijnende droevenis om den ontbindenden chaos, waarin mijn Volk thans verkeert, heb ik voor mezelf de gelofte afgelegd geen middel onbeproefd en geen weg onbewandeld te laten, om voor datzelfde Volk weer te bouwen aan een menschwaardige en vrije samenleving. Vele plannen, dagen en nachten overwogen, rijpten in mijn geest, en talloos zijn diegenen, tot wien ik me richtte om begrip en steun. Vertrouwend in hun kennis en wijsheid heb ik ook den euvelen moed gehad me te wenden tot de voor mij bereikbare Nederlandsche autoriteiten, vertegenwoordigers van Uw koninklijk gezag. Doch ook daar was de hulp gering en het uitzicht donker. Daarom wend ik mij thans tot U, Majesteit souvereine draagster van het gezag, dat mijn Volk hulp kan bieden in zijn brandenden nood. Niet omdat eenig ongeduld mijn begrip zou verduisteren voor de groote moeilijkheden, waarvoor Uwe vertegenwoordigers thans geplaatst zijn, maar omdat de ellende groot is en de nood hoog, en omdat de *verwarring zoo diep reikt*, dat mijn Volk *slachtoffer* en *veroordeelde* dreigt te worden, waar het *geen schuld* heeft.

Majesteit, ook mijn Volk heeft meer dan drie lange jaren gehoopt op bevrijding van een onmenselijk bewind. Ook mijn Volk heeft geleden onder gruwelijke mishandelingen, geweldplegingen en misdaad. Vaak heb ik, toen Uw gezag hier nog onbedreigd was, tranen gestort, toen duizenden mijner landgenooten, in Uw Naam, naar verre kolonisatieoorden werden afgevoerd als contract-koelies, hetzij naar de kusten van Deli, waar tabak groeide, of naar de Lampong-

sche districten, waar veel bosch op ontginning wachtte, en weinig heb ik toen bevroed, dat er ooit grootere nood zou komen over het rijke en gezegende land van Java. Maar wie zal ooit de gruwelen en ellende beschrijven van de vele honderdduizenden, die hongerend en stervend, uit den vrede en rust hunner welvarende dessa's werden gesleept naar onbekende oorden, waar geen spijs was voor hun honger en geen troost voor hunne droevenis, waar roofofbouw werd gepleegd en zij als dieren werden opgezweept door de ontaarde soldateske van het Keizerlijk Nippon. Wie zal ooit het lot beschrijven van de millioenen, die ten onder gingen en de millioenen, die thans nog de sporen dragen en kwijnen aan de gevolgen hunner marteling?

Majesteit, het onmetelijke leed van mijn volk-in-nood dreigt thans overschreeuwd te worden door de huurlingen eener vuige propaganda, die onder de mooi klinkende benamingen van „Poetera”, van „Djawa Hokokai”, „Tjoeo Sangi-in” en „Repoebliek Indonesia” Japansche heeren hebben gediend en doeleinden hebben nagestreefd, die vreemd waren aan den bodem van mijn land. Huurlingen, die thans door geweldpleging en plundering, door ontvoering en moord op weerloozen en onschuldigen de vergetelheid trachten af te dwingen over hun verraad en de onmetelijkheid van hun schuld.

Moet de wanhoop niet groeien in onze harten, waar wij getuigen moeten zijn van de erkenning dezer ingebeelde leiders, die hun baatzucht en misdaad wisten te verbergen onder geleende symbolen en valsche vrijheidsleuzen. Alsof de „roodwitte” vlag niet door de Japanners werd ontworpen en onder de dreiging hunner bajonetten werd geheschen op het oogenblik, dat het roodwitte symbool van het Keizerlijk Nippon gevaar liep smadelijk te worden neergehaald in de imminente en zekere overwinning der Geallieerden. Alsof niet de „Repoebliek Indonesia” den smaad moest dekken der Japansche nederlaag en de „Merdika”-leuze niet de tyrannie verbergen der Japansche meesters. Alsof zij zelve niet de dienaren en helpers waren geweest eener wreede dictatuur en nu in een vermeende „Onafhankelijkheid” niet den buit trachten te bergen van knevelarij en roof. En moet nu niet door angst en vrees het gemoed beklemd worden, dat lijdelijk moet toezien hoe de handlangers van het Japansche militarisme, nu nog, maanden na den democratischen zege hun rampzalige bedrijvigheid kunnen voortzetten onder dezelfde leuzen en met dezelfde methoden, welke zij van hunne leermeesters erfden. Hoe door list en sluwheid, door intimidatie en terreur, door leugen en flagrante miskennen der werkelijkheid dezelfde leerstellingen nog schaamteloos gepropageerd worden, welke alle vrije volkeren op 7 Mei 1945 in Europa en op 15 Augustus van hetzelfde jaar in Azië dachten vernietigd te hebben en uitgeroeid tot in den wortel.

Ik weet echter, Majesteit, dat Allah's zegen niet kan rusten op gewas, dat in boosheid van opzet gezaaid en in valsheid des harten geteeld werd. Daarom is er nog vertrouwen, dat het getij zal keeren, dat rechtvaardigheid en goedheid zullen heerschen, waar thans nog vrees

is voor misdrijf en geweld. Doch de nood is reeds te hoog geklommen, opdat we nog lijdelijk zouden toezien, hoe de bandjir van verraad en bedrog ons vreedzame volk zou bedreigen met rampspoed en ellende. Sterke en rappe handen moeten de dijken bouwen, waar achter rust en vrede kunnen heerschen en de echte vrijheid kan opbloeien.

Majesteit, er moet onmiddellijk ingegrepen worden door mannen van eer en vertrouwen, die terzake kundig zijn en met kracht durven te verdedigen de zaak der rechtvaardigheid. Met kracht, omdat helaas de Indonesische jeugd moet bevrijd worden van den gruwelijken waan, dat een volk zijn vrijheid zou kunnen verkrijgen door moord en doodslag. Met kracht ook, omdat diegenen van mijn Volk, die in de eerste plaats tot deze eervolle taak zouden moeten geroepen worden, en in rijke mate beschikken over de vereischte wijsheid en deugd, thans nog door geweld en bedreiging in den ban worden gehouden eener valsche leer. Er is echter de gegronde zekerheid, door zeer velen met mij gedeeld, dat zoodra eenmaal de angst is verscheurd, waarin zij leven en de terreur is verbroken, die hen martelt, talloze Indonesische mannen, die rijk zijn aan ervaring en kennis, zich vrijelijk ter beschikking zullen stellen voor het werk van den vrede en geestdriftig zullen bouwen aan het huis der vrijheid. Ik ontveins me evenwel niet, dat geen enkele onder hen, ook niet de meest loyale, die in bezadigdheid en gematigdheid begaan is met het lot van zijn volk, den toestand zal terugwenschen, zooals deze heerschte voor den laatsten wereldoorlog, omdat ook aan hen niet ontgaan is de ontwikkeling der beschaving, en ook zij niet blind konden blijven voor de gebeurtenissen, die tijdens en na de Japansche bezetting zóó diep hebben ingegrepen in het leven en denken van hun volk. Doch hun wijsheid is groot genoeg om in te zien, dat niet zij alleen de reusachtige taak van het herstel kunnen volbrengen, en hun vertrouwen in Uw Koninklijk beleid is diep genoeg om de hoop te koesteren, dat Gij, op dit kritieke moment in het leven van hun volk, mannen ter hulp zult sturen met ruim inzicht, breedden kijk en den mannelijken durf snel te beslissen in de heerschende verwarring en de ondraaglijkheid van den toestand.

Majesteit, ik schrijf dezen brief als Indonesiër, niet als Nederlandsch onderdaan, noch als Nederlandsch-Indisch ambtenaar. Ik schrijf met al het gevoel van *eigenwaarde* en als het *zelfrespect van een Indonesiër*, die in de stellige overtuiging leeft, dat hij zich tijdens de Japansche bezetting evenzeer als in de woelige maanden daarna, gedragen heeft naar voorschriften van eer en geweten, bedreiging, intimidatie en gevangenis ten spijt. Ik schrijf niettegenstaande wraak en sluipmoord loeren omdat de ellende van mijn Volk stijgende is, en de nood nijpend is geworden. Buiten op het erf staan tien gewapende mannen ter bescherming, omdat in de republiek van Soekarno, Hatta en de hunnen, *eer en geweten strafbaar zijn gesteld*. Geen lid van mijn gezin kan zich buiten het erf wagen zonder de beschermende voorzorg van automatische geweren, omdat *eigenwaarde en zelf-*

respect vanuit hinderlaag en struikgewas bedreigd worden met ontvoering en dood.

Majesteit, Uw volk werd bevrijd van het „Heil Hitler” geschreeuw en den gestrekten arm van een verdwaasd Teutonendom. Het mijne lijdt nog onder de „Merdika”-kreten en gebalde vuisten van een misleide jeugd, en onder de baatzucht van haar vermeende leiders, *die verraders waren in dagen van nood.*

Evenals het Uwe, Majesteit, evenals Uwe kriegsgevangenen en geïnterneerden in de kampen en gevangenissen van Java, heeft mijn Volk recht op bevrijding.

De strijd tot deze bevrijding is niet een strijd van mijzelf alléén, óók niet van de Nederlander alléén. Dit behoort een strijd te zijn van de geheele menschheid, welke heeft gestreden tegen Hitler, Mussolini en de Japanners.

w.g. Mr. M. SLAMET.

Mr. M. SLAMET werd op 31 December 1903 geboren te Toeloengagoen. Na de M.U.L.O.-school doorloopen te hebben, werd hij benoemd tot klerk op het Belastingkantoor te Madioen. In 1923 overgeplaatst naar Semarang, volgde hij aldaar een comptabiliteitscursus, terwijl hij zich ook door zelfstudie voorbereidde op het notariaat, hetwelk hij op 15 September 1932 met goed gevolg behaalde. Daarna toegelaten tot de Rechtshoogeschool, legde hij niet-tegenstaande zijn drukke werkzaamheden als belastingambtenaar, op 4 Maart 1937 het doctoraal examen in de Rechtswetenschap af; werd op grond hiervan bevorderd tot Adjunct Inspecteur van Financiën en op 20 Maart 1941 benoemd tot Inspecteur.

Op 20 September 1940 werd hij reeds benoemd tot assistent voor het Burgerlijk Recht en op 27 Januari 1942 belast met het geven van onderwijs in het notariaat en het fiscaal recht aan de Rechtshoogeschool te Batavia.

Op 2 October 1945 werd hij door de Indonesische nationalisten ontvoerd en in het paleis van den G.G. te Buitenzorg opgesloten tot 8 December, toen hij door Britsche troepen werd bevrijd. Hij woont thans onder zware militaire bewaking te Batavia (eigen lijfgarde, geen Hollandsche en geen Britsche militairen).

Kan ongefrankeerd
zonder nadere adres-
aanduiding worden
verzonden.

ANTWOORDKAART

'S-GRAVENHAGE

MACHTIGING NR. 445

Aan de Stichting **INDIË IN NOOD,**
GEEN UUR TE VERLIEZEN!

Met de doelstelling Uwer Stichting, zooals omschreven:

De Stichting stelt zich ten doel de vermeerdering van de kennis omtrent Nederlandsch-Indië, de verbetering van het historisch inzicht en de vergrooting van den eerbied voor het werk van ons voorgeslacht, teneinde daardoor onze taak voor de toekomst beter te begrijpen en krachtig de eenheid Nederland-Indië te bevorderen, door gelijke behartiging der belangen van beide deelen.

Bij den tegenwoordigen noodtoestand is haar streven gericht op de verwezenlijking op korten termijn van zoo doeltreffend mogelijke maatregelen, waaronder op de allereerste plaats die maatregelen, die ontbindende invloeden tegengaan.

stem ik in. Ik verzoek U mij de publicaties Uwer Stichting regelmatig te zenden.

Als bijdrage stort ik op Uw postrekening 6866 een bedrag van f

Ik verzoek U toezending van adhesiekaarten.

Naam:

Functie of beroep:

Adres:

Datum: